



the  
Mara Dyer eszmélése  
unbecoming  
of  
mara  
dyer

„Új ármány és szerelem,  
mely menthetetlenül elragad”

– *Cassandra Clare,*

A végzet erekllyéi

*kultuszszorozat szerzője*

*fine* ●  
*selection*

M I C H E L L E H O D K I N

MICHELLE HODKIN

the  
Mara Dyer eszmélése  
unbecoming  
of  
mara  
dyer

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

*Bob nagyapának, aki elöltötte a képzeletemet történetekkel,  
Janie-nek, akire minden gyerek irigy volt;  
és édesanyámnak, aki mindennél jobban szeret.*

A nevem nem Mara Dyer, de az ügyvédem azt mondta, muszáj kitalálnom magamnak valamit. Egy írói álnevet. Egy „művésznevet”, mintha az érettségi helyett sztárnak készülnék. Tudom, furcsa, ha az embernek álnev kell, de higgyétek el nekem: jelenleg ez a legnormálisabb dolog az életemben. Valószínűleg még ennyit se lenne szabad elárulnom. De ha nem lenne ilyen lepcsős szám, akkor senki sem tudná meg, hogy egy tizenhét éves Death Cab for Cutie-rajongó felelős a gyilkosságokért. Senki sem tudná meg, hogy van egy négyes átlagú tanuló, akinek a kezéhez emberek vére tapad. Pedig ezt mindenkinek fontos megtudnia, neked is, nehogy te legyél a következő áldozat. Rachel születésnapja volt a kezdet. Én így emlékszem.

- „Mara Dyer”

New York City, [REDACTED]

[REDACTED]

# I

AZ ELŐTT

*Rhode Island, Laurelton*

A TÁBLA CIKORNYÁS FELIRATA VIBRÁLT A GYERTYAFÉNYBEN, a betűk és számok táncikáltak a fejemben. Összemosódtak, olvashatatlanok lettek, akár a betűtészta a levesben. Amikor Claire a kezembe nyomta a szív alakú mutatót, összereztem. Általában nem voltam ilyen ijedős, és reméltem, hogy Rachel nem vette észre. Az aznap este kapott ajándékok közül legjobban a boszorkánytábla tetszett neki, amivel Claire lepte meg. Én egy karkötőt adtam neki. Nem vette föl.

A padlószőnyegen térdelve továbbadtam a mutatót Rachelnek. Claire a fejét csóválta, áradt belőle a megvetés. Rachel lerakta a mutatót a táblára.

– Csak játék, Mara! – Elmosolyodott, fogsora a halvány fényben még fehérebbnek tűnt. Rachel meg én ovi óta legjobb barátnők voltunk, s míg ő napbarnított és vad volt, én sápadt és óvatos. De amikor együtt voltunk, kevésbé aggódtam. Rachel mellett vakmerőnek éreztem magam. Általában.

– Semmit sem akarok halottaktól kérdezni – mondtam. Nem tettem hozzá, hogy tizenhat évesen nagyok vagyunk már ehhez a játékhoz.

– Kérdezd meg, észreveszi-e Jude valaha, hogy bejön neked!

Claire hangja ártatlanul csengett, ám engem nem vert át. Elpirultam, de ellenálltam a késztetésnek, hogy beszéljek neki, és inkább csak nevettem a dolgon.

– Kérhetek egy kocsi? Talán a Mikulás szellemével társalgunk?

– Ácsi, mivel én vagyok a szülinapos, én kérdezek elsőnek. – Rachel megérintette a mutatót. Claire meg én követtük a példáját.

– Ó! Rachel, azt kérdezd meg, hogyan fogsz meghalni!

Rachel visítva lelkesedett, én pedig csúnya pillantást vetettem Claire-re. Csak hat hónapja költözött ide, de azóta úgy ráakaszzkodott a legjobb barátnőmre, akár egy kiéhezett pióca. Két életcélja volt: az egyik, hogy fölösleges harmadiknak érezzem magam mellettük, a másik, hogy kínozzon, amiért bejön nekem a bátyja, Jude. Mindkettővel egyformán tele volt már a hócipőm.

– Ne feledd, nem szabad irányítani! – szólt rám Claire.

– Kösz, hogy szólsz! Egyéb?

Rachel azonban közbeszólt, mielőtt civakodásban törtünk volna ki.

– Hogy fogok meghalni?

Mindhárman a táblára szegeztük a szemünket. Olyan régóta térdeltem már Rachel padlószőnyegén, hogy elzsibbadt a vádlim, és behajlított lábamat izzadtnak éreztem. Nem történt semmi.

Aztán történt valami. Egymásra néztünk, ahogy a mutató megmozdult a kezünkben. Félkört írt le a táblán, végigsuhant a betűkön *A*-tól *K*-ig, aztán átcúsúzott az *L*-en.

Az *M*-en állt meg.

– Megöl valaki? – Claire hangjából izgalom áradt. Olyan fura volt. Mégis mit evett rajta Rachel?

De a mutató nem ezt betűzte le. Visszafelé elindulva átsiklott a *G*-n és az *E*-n.

Az *A*-n állt meg.

Rachel értetlennek tűnt.

– Magasban? – találgatott.

– Manók? – kérdezte Claire. – Csak nem gyilkos manóknak esel áldozatul? – Rachel elnevette magát, ettől kissé enyhült a pánik, amitől görcsbe rándult a gyomrom. Amikor belefogtunk a játékba, még alig bírtam megállni, hogy kiröhögjem Claire melodramázását. Most már nem volt kedvem röhögni.

A mutató átsuhant a táblán, Rachelbe fojtva a nevetést.

*R.*

Meg se mukkantunk. A táblára meredtünk, miközben a mutató visszarándult az első betűre.

*A.*

Aztán megállt.

Vártuk, hogy a mutató kijelölje a következő betűt, de nem mozgott tovább. Három perc elteltével Rachel és Claire felemelték a kezüket. Éreztem, hogy engem bámulnak.

– Azt akarja, hogy te kérdezz valamit – szólt Rachel halkán.

– Ha úgy érted, Claire akarja, akkor tuti igazad van. – Reszketve kászálódtam talpra, felfordult a gyomrom. Elegem volt.

– Nem én irányítottam – mondta Claire, és tágra nyílt szemmel nézett Rachelre, majd rám.

– Így görbülj meg, ha hazudsz? – kérdeztem gúnyosan.

– Miért is ne? – vágott vissza Claire rosszmájúan. Felállt, és közelebb lépett hozzám. Túl közel. Zöld szemében veszélyes tekintet

ült. – Nem én irányítottam – ismételte. – Azt akarja, hogy *te* játssz vele.

Rachel megragadta a kezem, és felhúzta magát a padlóról. Claire-re szegezte a szemét.

– Hiszek neked – mondta –, de inkább csináljunk valami mást!

– Mint például? – kérdezte Claire színtelen hangon, és én farkaszemet néztem vele, nem hátráltam meg. Nem hagytam magam.

– Megnézhetnénk az *Ideglélést*. – Claire kedvencét javasolta, még szép. – Mit szóltok? – Rachel puhatolózva, de határozottan beszélt.

Elfordultam Claire-től, és bólintottam, sikerült mosolyt erőltetnem a képemre. Claire ugyanígy tett. Rachel megnyugodott, én viszont nem. Viszont a kedvéért magamba fojtottam a dühömet és szorongásomat, miközben leültünk megnézni a filmet. Rachel betette a DVD-t a lejátszóba, és elfújta a gyertyákat.

Hat hónappal később mindketten meghaltak.



# 2

AZUTÁN

*Rhode Island-i Kórház  
Rhode Island, Providence*

**K**INYITOTTAM A SZEMEM. Tőlem balra egy gép csipogott egyfolytában, ütemesen. Jobbra néztem. Egy másik masina sziszegett az éjjeliszekekrény mellett. Fájt a fejem, és szédültem. Szemem küszködve próbálta kivenni, milyen pozícióban áll a fürdőszoba ajtaja melletti falióra mutatója. Hangokat hallottam odakintről. Felültem a kórházi ágyon, a vékony párnák összegyűrődtek a hátam mögött, ahogy fészkelődve igyekeztem kihallgatni a beszélgetést. Valami csiklandozta a bőrömet az orrom alatt. Egy cső. Ki akartam húzni, próbáltam felemelni a kezem, ám ekkor újabb csöveket pillantottam meg. Tűkhöz csatlakoztak. Amik a bőrömbe voltak szúrva. Ha mozdítottam a kezemet, a csövek megfeszülve húzták vissza. Tótágast állt a gyomrom.

– Szedjék ki őket! – suttogtam. Láttam, hogy a hegyes acél egyenesen az ereimbe hatol. Zihálni kezdtem, sikoltás készült kiszakadni belőlem. – Szedjék ki! – ismételtam, ezúttal hangosabban.

– Mi? – kérdezte halkán valaki, akit nem láttam.

– Szedjék ki őket! – üvöltöttem.

Emberek tódultak be a szobába; felismertem apám arcát, magánkívül volt, elsápadt.

– Nyugodj meg, Mara!

S ekkor megpillantottam az öcsémet, Josephet, aki elkerekedett szemmel, rémülten bámult. Senki más arcát nem bírtam kivenni a szemem előtt táncoló sötét pettyektől, aztán már semmi mást nem láttam, csak a tűk és csövek erdejét, éreztem, ahogy megfeszülve húzzák száraz bőrömet. Nem bírtam gondolkodni. Nem bírtam beszélni. De mozogni még bírtam. Egyik kezemmel a másikhoz kaptam, és kiteptem az első csövet, amit értem. Borzalmas volt a fájdalom. Legalább volt mire koncentrálnom.

– Csak lélegezz! Semmi baj! Semmi baj!

De igenis volt baj. Nem hallgattak rám, pedig azt akartam, hogy szedjék ki a csöveket. Próbáltam elmondani ezt, ám körbevett a sötétség, beborította a szobát.

– Mara?

Pislogtam, de semmit se láttam. A csipogás és sziszegés elhallgatott.

– Ne küzdj ellene, édesem!

Édesanyám hangját hallva felrebbent a szemhéjam. Fölém hajolt, hogy megigazítsa az egyik párnát, és sűrű, fekete haja mandulabarbara arcába hullott. Próbáltam megmozdulni, elhúzódni előle, de alig bírtam felemelni a fejem. Két morcos képű ápolónőt pillantottam meg mögötte. Egyiküknek vörös csík húzódtott az arcán.

– Mi történik velem? – suttogtam rekedten. Az ajkam olyan száraz volt, akár a papír.

Anya kisimított az arcából egy izzadt tincset.

– Beadtak neked valamit, ami segít ellazulni.

Mély levegőt vettem. Az orromból eltűnt a cső. Ahogy a karomból is. Mostanra fehér gézkötés borította a kezemet. Piros foltok pettyezték. Elszorult mellkasom kiengedett, és nagy sóhajtás szakadt ki belőlem. Most, hogy kiszedték a tűket, végre tisztán láttam a szobát.

Apámra néztem, aki a szemközti falnál üldögélt, tehetetlennek tűnt.

– Mi történt? – kérdeztem bizonytalanul.

– Baleset ért, kicsim – válaszolta anyám. Apa a szemembe nézett, de nem szólt semmit. Anya volt a főnök.

Kóválygott a fejem. Baleset. Mikor?

– A másik sofőr... – kezdtem, de nem bírtam végigmondani a kérdést.

– Nem autóbaleset, Mara. – Édesanyám hangja nyugodt volt. Határozott. Rájöttem, hogy pszichológusi hangnemre váltott. – Mi a legutolsó dolog, amire emlékszel?

Ez a kérdés mindennél jobban megijesztett, még annál is, hogy egy kórteremben tértem magamhoz, és csövek álltak ki a bőrömből. Most először alaposan megnéztem anyámat. Karikás volt a szeme, és az általában tökéletesen manikűrözött körmét tövig rágta.

– Milyen nap van ma? – kérdeztem halkán.

– Szerinted milyen nap van? – Anya imádott kérdésre kérdéssel válaszolni.

Megdörgöltem az arcom. Olyan száraz volt a bőröm, hogy szinte sercegett a dörzsöléstől.

– Szerda?

Anyám mélyen a szemembe nézett.

– Vasárnap.

Vasárnap. Elfordultam tőle, inkább a kórtermet vettem szemügyre. Eddig fel sem tűntek a virágok, pedig tele volt velük a szoba. Az éjjeliszekrényen egy vázányi sárga rózsza állt. Rachel kedvence. Az ágy melletti széken egy dobozban hazulról hozott holmik; egy ősrégi rongybaba, amit a nagymamám hagyott rám még kisbaba koromban, a peremen nyugtatta ernyedt karját.

– Mire emlékszel, Mara?

– Szerdán törődögát írtam. Hazahajtottam a suliból, és... – Átböngésztem a gondolataimat, az emlékeimet. Beléptem a házunkba. Bementem a konyhába egy müzliszeletért. Felsétáltam az emeleten lévő szobámba, leraktam a sulitáskámat, és kivettem belőle Szophoklész *Három tragédiáját*. Leckét írtam. Aztán rajzolgattam a vázlatfüzetembe. Aztán... semmi.

A rám törő félelemtől görcsbe rándult a gyomrom.

– Ez minden – mondtam anyámra nézve.

Anya szemhéja fölött megrándult egy ideg.

– A Tamerlane-ben voltál... – kezdte.

Úristen!

– Összedőlt az épület. Csütörtökön jelentette be valaki, hajnali három körül. Amikor a rendőrség kiért a helyszínre, meghallottak téged.

Édesapám megköszörülte a torkát.

– Sikoltoztál.

Anya éles pillantást vetett rá, majd ismét felém fordult.

– Amikor az épület összeomlott, te levegős helyen rekedtél, az alagsorban, viszont eszméletlen voltál, mire rád találtak. Talán azért, mert kiszáradtál, de az is lehet, hogy valami rád esett, és kiütött. Van rajtad néhány horzsolás – mondta, félresimítva a hajamat.

Elnéztem mellette, és megpillantottam egy tükröt a mosdó fölött, bár ebből a szögből csak anyám törzse látszott benne. Kíváncsi voltam, hogy festhet „néhány horzsolás”, amikor a fejemre dőlt egy épület.

Alkarra támaszkodva félig felültem az ágyon. A néma ápolónők megfeszültek. Inkább viselkedtek testőrként, mint nővérkeként.

Minden porcikám tiltakozott, miközben a nyakamat nyújtogattam, hogy kilássak az ágy rácsa fölött. Édesanyám velem együtt nézett a tükörbe. Igaza volt; jobb járomcsontomon kékes árny terült el. Hátrasimítottam sötét hajamat, hogy jobban lássam a kiterjedését, de más sérülésnek nem volt nyoma. A horzsolást leszámítva a kinézetem igazán... normális volt. Magamhoz képest és úgy általában véve is normális. Pillantásom anyámra siklott. Mi ketten teljesen különböztünk. Egyáltalán nem örököltem gyönyörű indiai vonásait, ahogy arca tökéletes, ovális alakját és lakkfekete haját sem. Ehelyett apám karakteres orrát és állát tükrözte az arcom. És azt az egy horzsolást leszámítva egyáltalán nem úgy néztem ki, mint akire ráomlott egy épület. Hunyorogva figyeltem a tükörképemet, aztán visszadőltem a párnákra, és a mennyezetet bámultam.

– Az orvosok azt mondták, hamar rendbe jössz. – Anyám halványan mosolygott. – Akár már ma este hazavihetünk, ha elég jól érzed magad.

Az ápolónőkre néztem.

– Ők miért vannak itt? – kérdeztem anyámtól, le sem véve rólukszememet. A frászt hozták rám.

– Ők ápolnak szerda óta – felelte. A sebes arcú nő felé biccentett. – Ő Carmella – mondta, aztán a másik nővérré mutatott. – Ő pedig Linda.

A felhorzsolts arcú Carmella elmosolyodott, bár nem kedvesen.

– Nem semmi a jobbhorgod.

A homlokomat ráncoltam. Anyámra néztem.

– Amikor magadhoz tértél itt, bepánikoltál, ezért most is jelen kell lenniük, hátha még mindig... zavarodott vagy.

– Gyakran megesik – mondta Carmella. – És ha most már jobban érzed magad, akkor mi el is mehetünk.

Bólintottam, kiszáradt torokkal válaszoltam:

– Köszönöm szépen! Nagyon sajnálom.

– Semmi baj, kedves – felelte. Szavai mesterkéltnek hangzottak. Linda meg sem mukkant. – Szólj, ha bármire szükséged van! – Ezzel sarkon fordultak, és kimasíroztak a szobából, magamra hagyva a családommal.

Örültem, hogy elmentek. Aztán rájöttem, hogy a felébredésem utáni reakcióm valószínűleg nem lehetett normális. Muszáj volt valami másra összpontosítanom. Tekintetem körbesiklott a szobán, végül az éjjeliszekrényen, a rózsákon állapodott meg. Frissek voltak, még nem kezdtek hervadozni. Kíváncsi voltam, mikor hozta őket Rachel.

– Meglátogatott?

Anya képe elkomorodott.

– Ki?

– Rachel.

Apám furcsa hangot adott, és még anya, az én tapasztalt, tökéletes édesanyám is láthatóan feszengett.

– Nem – felelte anya. – A szülei hozták a csokrot.

Ezt úgy mondta, hogy valamiért beleborzongtam.

– Szóval nem látogatott meg – mondtam halkán.

– Nem.

Fáztam, borzasztóan fáztam, de izzadni kezdtem.

– Legalább telefonált?

– Nem, Mara.

Válasza hallatán majdnem felsikoltottam. Inkább feléje nyújtottam a kezem.

– Add ide a mobilod! Fel akarom hívni.

Anyám megpróbált mosolyogni, és szánalmasan kudarcot vallott.

– Ezt majd később megbeszéljük, jó? Pihened kell.

– Most rögtön fel akarom hívni. – Alig bírtam uralkodni a hangomon. Alig bírtam uralkodni magamon.

Apa látta rajtam.

– Rachel veled volt, Mara. Ahogy Claire és Jude is – mondta.

*Nem!*

Elszorult a mellkasom, épp csak annyi levegőt kaptam, hogy meg tudjak szólalni.

– Ők is a kórházban vannak? – kérdeztem, mert meg kellett kérdezniem, bár a válasz a szüleim arcára volt írva.

– Nem éltek túl – felelte anya lassan.

Nem hittem el. Nem lehetett igaz. Valami nyálkás és borzalmas szökött a torkomba.

– Hogyan? Hogy haltak meg? – sikerült kinyögnöm a kérdést.

– Összedőlt az épület – mondta anyám nyugodtan.

– *Hogyan?*

– Régi épület volt, Mara. Tudod jól.

Nem bírtam megszólalni. Persze hogy tudtam. Amikor édesapám a jogi egyetem után hazaköltözött Rhode Islandbe, képviselt egy családot a fiuk ügyében, aki bent ragadt az épületben. Aki meghalt odabent. Danielnek megtiltották, hogy betegye oda a lábát, na,

nem mintha az én tökéletes bátyámnak valaha is eszébe jutott volna. Ahogy nekem sem.

De valamiért mégis odamentem. Méghozzá Rachellel, Claire-rel és Jude-dal együtt.

Rachellel. *Rachellel.*

Hirtelen eszembe jutott, ahogy Rachel vakmerően besétált az óvodába, a kezemet fogva. Ahogy lekapcsolta a lámpát a szobájában, és elmesélte nekem a titkait, miután meghallgatta az enyémekeket. Még arra sem volt időm, hogy egyáltalán felfogjam a „Claire és Jude is” szavakat, mert a „Rachel” betöltötte az elmémet. Éreztem, hogy egy könnycsepp csordul le felhevült arcomon.

– Mi van, ha... mi van, ha ő is csak ott rekedt valahol? – kérdeztem.

– Nem, édesem. Mindent átkutattak. Megtalálták a... – Anya elhallgatott.

– A mit? – faggattam hevesen. – Mit találtak meg?

Rám nézett. Hosszasan méregetett. Nem válaszolt.

– Mondd meg! – követeltem pengeéles hangon. – Tudni akarom.

– Megtalálták a... maradványokat – felelte homályosan. – Nem volt mit tenni, Mara. Nem éltek túl.

Maradványokat. Úgy értette, a darabokat. Hányingerem támadt. Kis híján öklendezni kezdtem. Gyorsan a Rachel anyukájától kapott sárga rózsákra meredtem, aztán lehunytam a szemem, és valamilyen emlék, bármilyen részlet után kutattam arról az éjszakáról. Hogy miért mentünk oda. Mit kerestünk ott. Mi ölte meg őket.

– Tudni akarom, mi történt.

– Mara...

Felismertem engesztelő hangnemét, és a kezem ökölbe szorult a takarón. Anya próbált megvédeni, ám helyette csak kínozott.



– Muszáj, hogy mindent elmondj nekem! – könyörögtem, és mintha por töltötte volna meg a torkomat.

Anya könnyes szemmel és elgyötört arccal nézett rám.

– Elmondanám, ha tudnám, Mara. De egyedül te tudod.

# 3

*Laureltoni temető*  
*Rhode Island, Laurelton*

A NAPSÜTÉS VISSZATÜKRÖZÖDÖTT Rachel mahagóni korporsójának fényezett felületéről, és elvakított. Meresztettem a szemem, hadd égessék a sugarak a szaruhártyámat, remélve, hátha ettől kicsordul a könnyem. Sírnom kellett volna. De nem bírtam.

Mindenki más viszont nagyon is bírt. Még azok is sírtak, akikkel Rachel soha egy szót sem váltott, akiket még csak nem is kedvelt. Mindenki ott volt a suliból, magának követelve őt. Mindenki, Claire-t és Jude-ot kivéve. Az ő temetésüket aznap délutánra szervezték.

Szürke és fehér nap volt, az új-angliai tél csípős napja. Az egyik utolsó napom itt.

Fújt a szél, arcomba sodorta a tincseimet. Egy maroknyi gyászoló választott el a szüleimtől, fekete sziluettként rajzolódtak ki a színtelen, felhőtlen ég hátterén. Behúztam a nyakam, szorosán összevon-tam a kabátomat, így védekezve anyám rám szegeződő, rezzenéstelen

tekintete ellen. Azóta figyelt éberem, amióta csak kiengedtek a kórházból; ő ért oda hozzám elsőnek, amikor a sikoltozásom még aznap éjjel felébresztette a szomszédokat, és ő bukkant rám másnap, amikor a gardróbban zokogtam. De csak akkor jelentette ki, hogy segítségre van szükségem, amikor két nappal később rajtakapott, amint szédelegve és sűrűn pislogva a törött tükröm egyik cserepét markolom véres kezemben.

Segítség helyett diagnózist kaptam. PTSD, azaz poszttraumás stresszbetegség – jelentette ki a pszichológus. Mint kiderült, a rémálmodok és a vizuális hallucinációk mindennapossá váltak számomra, és a pszichológus rendelőjében mutatott viselkedésem alapján a szakember hosszú tartózkodást javasolt egy kezelőintézetben.

Ezt nem hagyhattam. Költözést javasoltam helyette.

Jól megjegyeztem, hogy húzta össze anyám a szemét, amikor a katasztrófális diagnózis után néhány nappal felvettem a dolgot. Nagyon elővigyázatos volt. Nagyon *óvatos*, mintha ketyegő bomba lennék az ágya alatt.

– Komolyan úgy gondolom, hogy jót fog tenni – mondtam, bár egyáltalán nem hittem ebben. De már két napja nem voltak rémálmodaim, és a tükrös eset, amire nem is emlékeztem, nem ismétlődött meg. A pszichológus túlreagálta a dolgot, ahogy anyám is.

– Miből gondolod? – Anya hangja könnyed és higgadt volt, ám a körme még mindig tövig rágva.

Próbáltam felidézni az alapvetően egyoldalú társalgást, amit a pszichológussal folytattam.

– Rachel folyton itt volt nálunk, bármire nézek itt a házban, rögtön ő jut eszembe. És ha visszamegyek a suliba, ott is őt fogom látni mindenhol. Pedig újra suliba akarok járni. Muszáj. Muszáj valami másra gondolnom.

# **TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.**

Szívből ajánljuk,  
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!  
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST  
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

**NE HAGYD KI!**

Rendeld meg most a kiadónál!

**Még több jó könyv**

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Megbeszélem apáddal – felelte anya az arcomat fürkészsve. Jól láttam összeráncolt homlokán, kérdőn oldalra biccentett fején, hogy nem érti, mi történhetett a lányával: mégis miért osontam ki a házból, és kötöttem ki azon a helyen, ahol nem volt semmi keresnivalóm. Fel is tette nekem ezt a kérdést, de persze nem tudtam választ adni rá.

Hirtelen a bátyám hangját hallottam, és összerezzentem.

– Szerintem mindjárt vége – mondta Daniel.

Lelassult a szívverésem, ahogy felnéztem a bátyámra, a sötét arcbőrre, amin nem osztoztunk, és a sötét hajra, amin igen. És jól sejtette, a pap ekkor megkért minket, hogy hajtsunk fejet, és imádkozzunk.

Feszengve fészkelődtem, a deres fű csikorgott a csizmám alatt, és felpillantottam anyámra. Nem voltunk vallásosak, és őszintén szólva nem tudtam, mit tegyek. Ha van is arra vonatkozó protokoll, hogyan kell viselkedni a legjobb barátunk temetésén, nekem senki sem szólt róla. Édesanyám lehajtotta a fejét, félhosszú fekete haja az arcába hullt, de közben rám sandított, figyelt, kíváncsi volt, mit választok. Elfordítottam a fejem.

Örökkévalóságnak tűnő másodpercekkel később az emberek felnéztek, mintha már alig várták volna a temetés végét, és a tömeg szétoszlott. Daniel mellettem ácsorgott, miközben az osztálytársaim sorra részvétet nyilvánítottak, és ígérettek, hogy a költözés után is tartják majd velem a kapcsolatot. A baleset óta nem voltam suliban, de néhányan meglátogattak a kórházban. Valószínűleg csak kíváncsiságból. Egyikük sem kérdezte, hogy történt a dolog, aminek örültem, mert úgysem tudtam volna válaszolni rá. Még mindig nem jutott eszembe semmi.

Károgás hasított a temető csöndes közegébe, ahogy több száz fekete madár repült el a fejünk felett, sűrű szárnycsattogtatás közepette.